

Gânduri mute

- *fragment* -

Atena Rotariu

Ziua în care tata mă anunțase că are să plece la Iași preceda o săptămână de libertate pentru mine, deși nu înțelesesem încă chinul la care aveam să fiu supusă. Sau poate că de fapt nu a fost chin, ci realitatea ceea ce eu trăisem. Eu cu golul meu, golul camerelor și a străzii, golul oamenilor pe care l-am simțit pentru prima dată și care ne Devora.

Când tata trântise ușa, se mai auzise un mic zgomot înfundat provocat de bagajele grele și multe, iar după aceea, nimic. Vedeam sclipiri prăfoase ce se învârteau în lumina după-amiezii, raze ce se răsfrângeau extenuate peste mobilă și, mi se părea mie, o nouă locuință. Niciodată n-am realizat, de fapt, cât de spațioasă era casa, precum o biserică părăsită de pereții căreia atârnavu triste sculpturi cu sfinți. Trăisem în fața altarului, plângând străinilor și cerând iertare unei forte ce mă născuse, dar nu trecusem de cealaltă parte întunecată a acestuia. O săptămână aveam doar pentru a păcătui și pentru a-mi cere căința mie însămi.

În aparență, casa părea la fel ca dintotdeauna. Un hol destul de strâmt, unde nu aveau loc niciodată trei oameni, ci maxim un grăbit ce își căuta disperat cheile prin pardesie. Sufrageria era un loc stătut, locuit maxim de cel ce tocmai plecase și de nervii, plânsetele tuturor. Deși acolo erau ferestrele cele mai înalte, lumina ocolea adeseori încăperea. De pereții verzi atârnavu picturi făcute de bunica, dar ea trebuia să fure ca să poată picta măcar de două ori pe an, așa ca erau mult prea puține pentru a umple sufrageria și prea neîngrijite. Golul era umplut de biblioteci înalte și mucegăite pe alocuri și icoane mici, mărunte. Era greu să pătrunzi acolo în primul rând din

cauza uşii vechi și grele, ce se afla după aceasta era doar un câmp ce te anula și care prindea rădăcini în tine.

Lângă era camera părinților mei, un mov pal, acaparată de un vechi arbore ce invadea fereastra și de care aveam oroarea de când eram mica ca va sparge rama și va crește în întreaga casă, înghițindu-ne pe noi toți. Mereu m-a înspăimântat cât de goală era. Se afla un pat în centru, mereu nefăcut, mereu dureros ca să poți dormi în el. Când eram mica, adeseori plângeam în noaptea când veneau invitați, iar eu trebuia să dorm cu părinții mei. Era o odaie încăpătoare, dar care se micșora cu fiecare om care intra. Mai era un dulap înalt, din lemn alb, dar care părea că are să se spulbere oricând. Pe o laterală, cea care dădea spre fereastră, era lipit un desen pe care îl făcusem, cred, la opt ani. Era mama, cu părul blond lung, cu ochii pe care îi desenam întotdeauna inegali, aflată la mare, căci ea iubea vara și faleza de la Constanța, iar ultima mea amintire fericită cu ea a fost atunci când i-am spus că vreau să ne mutăm aici, lângă plajă. Doar noi două. Ea a zâmbit și abia mi-a întins creștetul și părul ce se lupta cu vântul mării. De atunci, aceea imagine o mai port doar în minte și până și ea a pierdut-o definitiv. În rest, fără sens erau plasate mici dulăpioare, rafturi, care aveau mereu la iveală discuri și volume, în timp ce în spatele lor erau ascunse bani și documente, iar mama își pierdea firea când eu mă apropiam de cărțile acelea misterioase.

La urmă mai era odaia mea, albă, pală, dar luminoasă. Era mărturia mea acea încăpere, deși tata îmi repeta că eu o maltratasem. Îmi mutasem singură patul strâmt lângă fereastră, astfel încât să absorb întreaga lumină, sunetele greierilor în miez de noapte, răcoarea primelor ore ale dimineții. Aveam un oarecare sentiment de liniște în aceste momente, când mă

convingeam că în lume sunt doar eu cu durerile și speranțele mele, când întreg orașul tăcea și se evapora din jurul meu. De la cealaltă fereastră vedeam chiar parcul, dar ca să îmi pierd timpul urmărind plimbările altora trebuia să îmi așez o plapumă pe pervaz, iar mai apoi să mă sprijin cu atenție de perete. De aici auzeam mai bine tramvaiul, rarele mașini, muzica îndepărtată, chiuitul copiilor.

Când vântul începea a deveni un vâjâit, perdelele albe și ușoare, precum silfidele, pluteau deasupra mea asemenea unui voal de doliu. Dormeam adeseori cu ferestrele larg deschise, pentru a simți cât mai mult respirația nopții, dar mă trezeam dureros de brusc, simțind cum ploaia îmi spinteca trupul. De aceea reușisem în adolescență să dezvolt o forță contradictorie răcelii.

Parchetul era rece de multe ori, iar diminețile dureroase atunci când mă deșteptam din cauza răcelii bruște. Lângă pat se afla o noptieră scundă, cam șubredă, cu un spațiu gol, umplut de cărți roase de timp, deasupra căruia se afla un mic sertar. Acolo îmi aruncam și îndesam tot ce mi se părea că nu se potrivește în cameră. De aceea nu îl deschideam decât să mai izolez câte un obiect straniu, nu ca să caut ceva, ba chiar mi-era groază de haosul neadecvat ce se afla în spatele plăcuței de lemn. Pe noptiere era o veche lampă a bunicii, adusă din Siria, din sticlă pictată și care adeseori, când afară era beznă, iar mie îmi era teamă de întuneric, îmi aducea aminte de vitraliile unei catedrale. Iar dispersia luminii artificiale însuflețea fantasme ce abia se mișcau peste biblioteci și birou. Cel din urmă era o masa mai veche, din lemn brun, peste care zbârcituri era mereu aruncate foi, caiete lipsite de caligrafie, pete de cerneală și izvorul rău. Pe un mic raft de deasupra lui era cărțile pentru

liceu, iar într-un dulăpior încolțit de pat și birou, se aflau caietele ce prindeau mucegai, căci se îmbolnăveau de la cele din școala gimnazială, se contopeau, iar formulele, definițiile se atacau, înghesuiau și își pierdeau sensul, Imediat lângă era o bibliotecă improvizată, pentru care mama strânsese bani în urmă cu câțiva ani și își rugase o rudă cam distantă și disprețuitoare să o construiască așa cum știa mai bine. Deși era de o nuanță asemănătoare cu a biroului, se vedea clar că nu se potriveau. Așa ca nu găsisem rostul, nici energia, de a aranja cărțile cum ar fi fost politicos să o fac. Erau șterpelite, puse una peste cealaltă, , sfidând legile culorilor, înălțimilor, autorilor, precum un portativ ale cărui note muzicale sunt în discordanță.

Dulapul era diametral opus bibliotecii, dar mai scund și mai ornat. Pe dulap aveam lipite pagini de poezie latină recomandate de o veche profesoară și picturile în acuarelă pe care mi le oferise Medeea atunci când ieșise pentru prima dată în afara granițelor. Voia să scape de orice îi trezea amintirea acelor zile. Dulapul era cel mai groaznic. Rafturi după rafturi din care cădeau cămăși și fuste, rochii și fonate atârinate de umerase, pantaloni mototoliți, haine de iarnă ce neîmblânzite doreau să iasă la suprafață. De ori câte ori mă enervam chinuindu-mă să Ordenez ore în șire, de fiecare data dura câteva zile pentru a deveni din ce în ce mai rău.

Când începuse era fardurilor, camera prinsese o altă înfățișare. Peste dicționare aveam mici pensule uzate, pe noptieră, palete deschise și capace murdărite de ruj. Tot în acea perioadă mă aventurasem să îmi cumpăr propria oglindă, pe care o rezemasem de un mic spațiu al peretelui dintre dulap și noptieră. Acolo începuse să se mute dezordinea vestimentației, a pieptenelor și fardurilor, a scrisorilor rare pe care le primeam

și a celorlalte pe care le scriam lipsită de emoția și entuziasmul de altă dată.

Tumultul adevărat se afla într-un alt dulap, vechi de când casa, care aștepta chiar lângă ușă, Nu era nimic deosebit la el, nu avea o istorie proprie și nici nu fusese vreodată folosit, dar în care păstram trecerea timpului meu. Mă molipsise încă de copilă nostalgia, dorul, moartea, frigul și pulberea ce ștergeau și purificau trecutul. În jurul vârstei de cinci ani o întrebam pe mama de ce nu îmi aduceam aminte de anii trecuți, de momentul când mă născusem și când respirasem pentru întâia oară. A încercat să fie calmă, să-mi răspundă că eu nu aveam cum să cunosc aceste fapte, că eram „prea mica pentru a fi conștientă”, iar eu am prins oroare de cel din urmă cuvânt, A vrut să mă liniștească, să-mi spună ca avea ea să cunoască acele clipe din viața mea, dar, la fel de neliniștită, am întrebat-o ce avea să se întâmple cu amintirea ei după ce murea. Atunci ea a fost cea care s-a speriat, care m-a privit cu dezgust și n-am mai vorbit vreodată cu ea precum o mama și o fiică. Iar atunci, eu am încercat să îmi readuc aminte de toți anii pierduți, dar timpul trecea, eu nu înțelegeam, și am pierdut din ce în ce mai mult fără să-mi răspund la întrebări. Simțeam că ceva lipsește din viața mea, din mine, că de fapt nu am nimic solid sub picioare și tot ce am trăit avea să se sfârșească imediat. Mă opream uneori în mijlocul străzii, mă holbam la oameni, și turbam de întrebări cu ecou. Ei știu ce s-a întâmplat înainte de avea „conștiință”? Eu sunt singura cu un gol? Un gol care se tot adâncește, se divide, se prinde de oase și țesut și mă devorează până la neființă?

Am strâns tot ce am putut. Bilete de tren, jurnale de la grădiniță, teste din primii ani de școală, batistele bunicii,

discurile mamei din tinerețe, vederi, poze developate, brățări ale prieteniei. Tot ce avea să mă țină cu mintea întreagă, trează. Și chiar dacă aveam impulsul de a-mi smulge părul din cap, căci eu nu puteam pricepe de ce tot cresc, iar timpul de ce tot trece, voiam să am mîncare o dovadă că și eu am trăit, ca am făcut parte din viața unor oameni și că am avut o camera a mea.

Când mă gândesc la copilăria mea, mă copleșește o umbră. Mulți oameni, când încep a povesti despre viața lor, se avîntă în a cere iertarea păcatelor prin cei dintâi ani de viață: „copilăria mea a fost tristă, sumbră, alături de părinți, liniștită, am trăit cei mai frumoși ani, am avut-o pe bunica lângă mine, a fost greu, a fost plăcut și de aceea trebuie să mă mîngâi și mă ierți!”. Dar eu nu știu cum a fost copilăria mea. Nu prea diferita de anii de acum oricum. Părinții mei se certau, se uitau la mine precum un disconfort, problemele cu bani nu dispăreau niciodată, ziarele erau mereu desfigurată pe podeaua bucătăriei, telefonul suna mereu și nimeni nu răspundea. Eu copilul vedeam toate acestea și mă întristam, dar nu înțelegeam că erau fapte reale, că aveau legătură cu un trecut și un viitor, că viața avea bariere și nu le puteai depăși. Singurătatea în care crescusem mi-a fost benefică, căci dacă îmi lipseau prietenii, jucăriile, zburdania, eu le cream și le tăiam. Vedeam în fața ochilor cum ieșeam cu toți copiii de pe stradă și ne luam înghețate din parc, după ce ne plimbam în toată capitala, deși eu eram în camera mea, lângă fereastră și ignoram chemările mamei.

Simțeam durerile din casă, de pe stradă, din tramvai, dar mintea mea crea și crea, iar eu aveam un soi de plan detașat în care mă situam, fără ca nimeni să mă bage în seamă. Cream și vedeam o manifestare a singurătății ce m-a copleșit doar atunci când nu ți se mai permite și nici nu mai poți crea.

Probabil că acei ani au fost precum ai tuturor, cu greutate și nedumeriri, dar eu prelucram și modelam cum voiam, iar atunci, printr-o lege doar a mea, toate mi se arătau într-o formă umană, unde nu mai există bariere. Dar acea lege de copil era ceva pe care nu îl stăpâneam întru totul, deși era meu cea care îl crease. Iubeam tot ce vedeam și atingeam, le simțeam energia, spiritul și mă contopeam, precum într-un ritual, cu ele. Apoi, trebuia să plec, fiindcă adulții nu aveau răbdare, nici idee despre acest ritual, și mă smulgeau întotdeauna când mie mi se făcea cel mai drag, iar bucăți din mine rămâneau împrăștiate peste tot. Și chiar dacă reveneam în acele locuri, eu, un copil ce nu conștientiza existența unui trecut și al unui viitor, înțelegeam că nimic nu mai era așa cum îl lăsasem, că o forță, precum o furtună, venise chiar în momentul plecării mele și le răstălmăcise, le amestecase, le mutase, iar nimic nu mai era ca înainte. Atunci, eu nedumerită mă uitam disperată și îndurerată după acel petic din mine și îl simțeam aproape, dar neîntreg și de neatins. Așa ca plângeam. Plângeam și nimeni nu pricepea ce mă supăraseră. Dar pe mine mă durea. Așa că plângeam când vedeam pisici singure și bătrâni necăjiți, când umbra părinților mă urmărea, când îmi aduceam aminte de un vechi amic pe care nu îl mai reîntâlnisem așa cum mi-a fost promis, când vedeam jucării părăsite la colțuri de stradă. Iar această boală a rămas nedagnosticată și m-a urmărit lung timp. Plânsul începuse să se usuce în mine, dar rămăsesem cu acea usturime a ochilor și acel gol ce reînvia.

Nu pot condamna oamenii ce vor să fie înțeleși prin trauma de a vedea lumea deșertică așa cum e ea. Și mie îmi este scârbă de cine sunt și mă întreb uneori, cum de am ajuns așa? Oare ceilalți înțeleg că de fapt nu m-am născut așa stricată? Că

de fapt am trăit ani puțini, dar în care am plâns, am pierdut, m-am pierdut și din care n-am înțeles nimic, ci doar că m-am trezit într-un corp limitat? Știu bine că sunt judecată, privită, vorbită, că oamenii îmi pronunță numele cu ură. Dar aș vrea să îi smulg de mâini, să bâjbâi printre lacrimi și sudoare; Nu e vina mea că m-am născut! Și eu am fost copil și uite, hrăneam toate animalele de pe stradă, am pus plasturi pe genunchii prietenilor, am îmbrățișat florile din oraș! Nu știi cum sunt eu de fapt, că am crescut cu o boală fără nume, cu părinți fără răbdare, cu oameni care au plecat! Ce știți voi despre mine, până la urmă?

Dar, normal, eu nu puteam spune asta nimănui, căci nu îmi puteam spune asta nici mie. Și ce dacă am fost copil? Acum cresc și voi tot crește, chiar dacă urlu și îmi zgârii fața, și va trebui să cresc cu această crimă de care am fost acuzată fără voia mea. Doar să accept și durerea va pleca.

Există totuși ceva care mă bântuie și de aceea am strâns toate gunoaiile pe care le-am înghesuit în colțurile camerei. Am avut de atâtea ori impulsul să le arunc, să le dau foc, să le azvârl în râu, dar tot ce am trăit s-ar fi terminat acolo, ar fi devorat de vid, iar eu de golul din mine. Dacă nu m-aș fi sinucis, aș fi plâns până la convulsii și moarte animalică, Acestea sunt cele mai juste pedepse pentru cineva ce nu reușește să-și înfrunte viața și să o accepte. Așa că trebuie să trăiesc cu trecutul meu precum o nălucă ce mă tot urmărește. Oricum, vei vedea că de fapt există un gol de care nu poți scăpa și din cauza căruia va trebui să te lupți mereu în speranța că vei înțelege.

Totuși, dulapul rămăsese nedeschis pentru mult timp. Îmi înghesuim tot trecutul în acea întunecime a pereților de lemn, dar îmi era teamă să-l mai experimentez o dată. Sau, mai bine zis, îmi era teamă să văd cât de mizerabil este prezentul. Atunci

eu cine eram? Cineva sortit să nu-și accepte trecutul sau să nu-și accepte prezentul? Oricum, pentru asemenea oameni nu există un viitor.